

Interview voor het Ronald Mc Donald huis in Nijmegen.

Het thema voor de eindweek op school in 2006 stond in het teken van Circus. De school had voor dit thema twee goede doelen op het oog en het hele schooljaar zouden er activiteiten en inzamelingsacties gehouden worden voor deze goede doelen. Dit keer werden: 'De Clinic Clowns' en het Ronald Mc. Donaldhuis " uitgekozen om aan te doneren. Al bij de voorbereidingen hiervan was ik benaderd door een van de leerkrachten om eventueel contact op te nemen met deze twee stichtingen omdat we er een uitgebreide ervaring mee hadden. Nu hadden wij minder te maken gehad met de clinic Clowns dus had ik daarvoor geadviseerd om een medewerkster van de kinderafdeling te benaderen die wat dichterbij de stichting stond. Met de organisatie van Het Ronald Mc. Donaldhuis hadden wij meer feeling en met goedkeuring van de leerkrachten mocht ik het RMD-huis in Nijmegen benaderen om ze te vertellen dat een deel van de opbrengst naar hun zou gaan. Nissy, de huismanager, was zeer verblijd en enthousiast dat we aan hen hadden gedacht. De school zou het op prijs stellen als er iemand van de organisatie aanwezig zou zijn op het moment dat het bedrag bekend gemaakt zou worden om de cheque in ontvangst te nemen. Zo verzekerde Nissy mij dat ze dat persoonlijk zou komen doen. De opbrengst was maar liefst iets van € 1300,-- waar het RMD-huis heel blij mee was daar het noodzakelijk was om uit te breiden en zij dit geld goed konden gebruiken. Nissy vroeg mij toen of ik ook iets voor hun wilde doen in de vorm van een interview voor de zondagskrant van Nijmegen. Omdat ze 15 jaar bestonden en donateurs zochten voor de kosten van de verbouwing. Natuurlijk stemde ik hierin toe en zo kwam het dat het volgende artikel verscheen in de zondagskrant van 31 december 2006.

(Een maand later troffen we, bij een controle in het ziekenhuis, Noémi's cardioloog die ons vertelde dat hij het artikel had gelezen. Normaliter las hij deze krant niet maar omdat hij vrij was vanwege de feestdagen stuitte hij op het artikel. Hij vond het een goed interview en vertelde ons dat de andere specialisten het ook hadden gelezen.)

Hieronder volgt het artikel zoals het is geplaatst. Natuurlijk heeft de redactie tekstueel veranderingen aangebracht want sommige zinnen zouden wij niet op die manier hebben gezegd.

'Je voelt elkaar zó goed aan.'

Familie Zadojko vond veel aansluiting met andere gezinnen in het Huis.

Ronald **15** jaar McDonaldhuis

Toen in augustus 1997 de tweelingzussen Noëmi en Pernette Zadojko na 33 weken werden geboren, bleek direct dat Noëmi een hartafwijking had: haar longslagadersysteem was incompleet waardoor er minder zuurstofrijk bloed naar haar longjes wordt gevoerd (zogenoemd Pulmonalis Atrialis met VSD en MAPCA's). Een periode van naar het ziekenhuis op en neer rijden begon, want ouders Irene en André Zadojko wisten op dat moment nog niet van het bestaan van het Ronald McDonald Huis. "Het is heel jammer dat we in die tijd niet gewezen zijn op het Huis, dat had ons een hoop gereis en gedoe bespaard", vertelt André, die met zijn vrouw en dochters in Ede woont.

Altijd terecht

Snel daarna volgde toch de kennisgeving met het Huis: "Toen we in januari 1998 met Noëmi voor controle teruggingen naar het ziekenhuis hoorden we dat een operatie nodig was. Acht weken moest onze kleine Noëmi toen herstellen en dat was onze eerste ervaring met het Huis." Bij de operatie in 1998 werd bij de vijf maanden jonge Noëmi een sluint aangelegd zodat meer zuurstofrijk bloed naar haar longjes kon worden gevoerd. In de jaren die volgden werd Noëmi nog een aantal keer geopereerd en een paar keer deden zich ernstige complicaties voor. Zo dreigde Noëmi's onderbeenje af te sterven en onderging ze, klein als ze was, een openhartopera-

tie. De Zadojko's verbleven tijdens alle operaties in het Huis, door de complicaties soms langer dan tevoren verwacht. Maar ze konden er iedere keer weer terecht en al die keren heeft de familie het verblijf in het Huis als heel positief ervaren. Irene: "Alles is dichtbij en voelt 'normaal', bijna zoals thuis. De vrijwilligers zijn geweldig, ze nemen je het dagelijkse werk uit handen zodat je al je aandacht en energie op je zieke kindje kunt richten."

Snel op de hoogte

Ook de communicatie met het ziekenhuis was erg goed, vooral omdat het zo dicht bij het Huis ligt. Wanneer bijvoorbeeld de uitlag van een tent binnen is, kan een gezin daar snel van op de hoogte worden gebracht. Maar vooral de aansluiting met andere gezinnen in het Huis was fijn. Irene: "Op een gegeven moment stond er in de keuken een moeder te huilen, haar pas geboren kindje lag op de afdeling Neonatologie - een afdeling waar te vroeg geboren

baby's vaak terecht komen - en had al een paar zware operaties achter de rug. Op zo'n moment voel je elkaar gewoon perfect aan, je bent allebei ouder van een ernstig zieke kindje."

Tweelingzusjes

De reeks grote operaties van Noëmi eindigde in 2003, toen tijdens een zware operatie de longslagader met longklep werd aangelegd, de sluints werden afgesloten en het tussenschot in het hartje van het inmiddels vijfjarige meisje werd geslecht. Ook toen was er voor de familie weer plaats in het Huis, voor de hele familie wehevenstaan: vader André, moeder Irene en zussen Pernette. "We hebben Pernette altijd bewust betrokken bij de ziekte van haar zuster. Ze ging mee naar het ziekenhuis en naar het Huis, zodat de zusjes zoveel mogelijk bij elkaar konden blijven. Dat vonden we belangrijk, zeker omdat ze een tweeling zijn." Voor de grote operatie in 2003 verwachtten de Zadojko's weer voor een langere periode in het Huis te moeten

logeren: "Het ging toch om een hele zware en moeilijke operatie bij ons kleine meisje, dan denk je niet binnen twee weken weer thuis te zijn", vertelt André. Maar dat laatste was gelukkig wel het geval: Noëmi kon na negen dagen alweer in haar eigen bedje slapen!

Inzameling

Nu, drie jaar later, is Noëmi een vrolijke meid van negen jaar en gaat ze gewoon naar school. Door haar aandoening heeft ze wel nog altijd een hoge druk in haar hartkamer en een lager energieverbruik. Irene: "Wij hebben gehak gehak, met Noëmi ging het goed en een volgende operatie is in principe pas weer nodig als de longklep vervangen moet worden." Toch heeft de familie ook nu 2003 nog wel eens te maken gehad met het Huis, maar gelukkig op een leukere manier. Irene vertelt: "Afgelopen zomer werd er op de school van de meisjes een inzameling gehouden, voor twee goede doelen: de Cliniclown en het Ronald McDonald Huis. Ik heb toen aangegeven dat ik het heel fijn zou vinden als het ingezamelde geld voor Ronald McDonald naar het Huis in Nijmegen kon gaan. Zo kon ik toch iets terugdoen voor alle goede zorg en ervaringen die wij daar hebben gehad. Ik heb toen trouwens ook weer met Nessy gesproken en ze kon zich ook nog precies herinneren. Dat bevestigde voor mij hoe enorm betrokken de leiding en vrijwilligers van het Huis zijn bij de gezinnen die er verblijven."

HELP!
Het Ronald
McDonaldHuis!

U kunt een eenmalige donatie doen op bankrekening 53.72.88.631 t.n.v. Ronald McDonald Huis Nijmegen. Uiteraard kunt u doneren door middel van een machtiging tot wederopzegging. De eenvoudigste manier om te doneren aan het Ronald McDonald Huis Nijmegen is een machtigingsformulier versturen naar het Ronald McDonald Huis Nijmegen, t.a.v. Nessy van Gitteren, Kapittelweg 24, 6525 EP te Nijmegen.

